

Hétfők, amikor csak az adás szünetelt, a munka nem *Megemlékezés a bányászatról, visszaemlékezés a bányászidőkre*

Mint sok minden más a városban, a koromfekete csille is a graffiti áldozata lett. Mellette felhangzott a bányász himnusz. Beszűrődhetnek hosszú évtizedek dallamai a közeli lakóházak nyitott ablakain át a szobákba...

Zirc város polgármestere, *Ottó Péter* köszöntötte a ma is aktív és nyugdíjas korú bányászokat, majd rögtön meghatározta a rendezvény fajtáját: inkább megemlékezésről, mintsem ünnepről van szó, hiszen 2000-ben bezárták a dudari bányát, véget értek a nagy tömegeket vonzó bányásznapiak, azóta szűk körben már csak emlékezünk a bányászidőkre. A megemlékezés egészen pontosan 2002-től datálódik, amikor a Rákóczi téren elhelyezést nyert a kő – idézett fel egy most már közel évtizedes történetet Ottó Péter polgármester, majd hozzátette: mindez jelezte, hogy nem népnépnépe, nem tömegrendezvény lesz. Az emlékező elmondta: mindenki másképpen éli meg a bányát, a bányászatot, vannak, akiknek szükségük van arra, hogy ilyen alkalmakkor jelen legyenek. Talán többen vannak, akik az egykori emlékeket a kocsmaasztalnál, egy pohár bor mellett elevenítik fel. S talán a legtöbben vannak, akik az otthon nyugalmában, egy magányos pillanatban emlékeznek az elmúlt évtizedekre. A megemlékezésen való alacsony részvétel ellenére Zirc város polgármestere fontosnak érzi, hogy legyen egy olyan ünnepi pillanat, amikor annak módját megadva lehetőség nyílik emlékezni arra az időszakra, amely a városnak a második világháború utáni jelentős fejlődését eredményezte. Ottó Péter személyes kisgyermekkorai emlékeit is felidézte a bányászával kapcsolatban, hiszen édesapja a dudari bányáüzem mérnöke volt: „Tudtam, hogy az édesapám a dudari bányánál dolgozik, de azt igazából nem tudtam, hogy pontosan mi a feladata. Azt tudtam, hogy hajnalban kel, amikor én még nagyon mély álomban voltam, és korán ért haza, három óra környékén, mert állandó délelőtti műszakban volt. Viszont voltak olyan szomorú hétfői napok, amikor egyrészt a televízióban nem volt adás, másrészt pedig édesapám bányamentő parancsnokként gyakorlatot tartott, és azon a napon este sem találkoztam vele”. Az emlékező megtapasztalta, hogy a bányászat egy életforma, amely állandó, folyamatos jelenlétet igényel: „édesapám csak úgy tudott nyugovóra térni, ha felhívta a bányát, beszélt az aknacsatlóssal, érdeklődött a termelés állásáról, és hogy minden rendben van-e a bányában”. Zirc város vegyeskórusa énekkel, *Szakács Ildikó* verssel tette tiszteletét a bányászat, a bányászok előtt, a bányász nyugdíjas alapítvány és szakszervezet, illetve a zirci önkormányzat képviselője pedig elhelyezte az emlékezés koszorúját a pintérhegyi emlékmű előtt.

Zirc város polgármesterét hallgatják azok, akiknek "szükségük van arra, hogy ilyen alkalmakkor jelen legyenek"